

ИСТОРИЈА ЕПИСКОПАЛНЕ СЛОБОДНЕ ЦРКВЕ

Почетак до 1922

СЛОБОДНА ПРОТЕСТАНТСКА ЕПИСКОПАЛНА ЦРКВА ЕНГЛЕСКЕ
(THE FREE PROTESTANT EPISCOPAL CHURCH OF ENGLAND)

Устројена је 2. новембра 1897 године у Цркви Светог Стефана, Еаст Хам, Лондон.

Ујединила је:

Слободну протестантску цркву (+Леон Чехемијан) The Free Protestant Church (+Leon Chechemian)

Древну британску цркву (+Чарлс Исак Стивенс) The Ancient British Church (+Charles Isaac Stevens)

Назаренску епископалну цркву (+Џејм Мартин) The Nazarene Episcopal Church (+James Martin)

Први примус је био преузвишени Леон Чехемија

Три епископа посветила су:

Џорџ В.Л. Маеерс (George W.L. Maeers), за Шпанску реформисану епископалну цркву (the Spanish Reformed Episcopal Church), и, Фредерицк В. Боуцхер (Frederick W. Boucher).

Ових пет епископа су затим посветили Ендру Чарлса Алберта Меклаглена (Andrew Charles Albert McLaglen). Устав и канони Реформисане епископалне цркве УК из 1878. усвојени су за употребу у Слободној протестантској епископалној цркви Енглеске.

Слободна протестантска епископална црква Енглеске је позната као:

Англиканска слободна заједница (2012) и

Епископална слободна заједница (2020)

Као што већина црквених историчара зна, прва група епископа под управом Англиканаца која се одвојила од Цркве Енглеске било је свештенство које је одбило да положи заклетву краљу у периоду од 1689. до 1805. године, када су последњи њихови епископи умрли

без наследника. Ови врло одани људи су у из почетка напустили мајку цркву, задржавајући верност краљевској породици Стјуарта (Royal House of Stuart) након Славне револуције 1688. године. Они су били традиционалисти високе цркве, али су се временом заинтересовали за источне православне цркве и усвојили неколико пракси тих цркава. Заправо, пред крај свог постојања почели су да себе називају „остатком Античке британске цркве“ или „Православном британском црквом“.

Дана 6. јуна 1866. год. бивши француски римокатолички мисионарски свештеник, Рејмонд Ферет (Raymond Ferrette 1828 - 1904), посвећен је за епископа са духовним именом „Мар Јулијус (Mar Julius)“ под надзором сиријског православног патријарха Антиохијске патријаршије и послат је у Енглеску да покрене аутохтону и аутономну православну цркву као корак ка поновном окупљању западних и источних хришћана. Дана 6. марта 1874. год. У граду Мархолму округа Нортентс у Енглеској, посветио је +Ричарда Вилијамса Моргана (Richard Williams Morgan 1815 - 1899), свештеника Цркве Енглеске, за нативног британског епископа у овом плану. Бискуп Морган, узимајући духовно име „Мар Пелагијус I (Mar Pelagius I)“, поново је успоставио Античку британску цркву, настављајући своје дужности као англикански свештеник и истакнути историчар.

Тачно пет година касније, 6. марта 1879. године, посветио је свог наследника за поглавара ове цркве, +Чарлса Исака Стивенса (Charles Isaac Stevens 1835 - 1917), бившег презвитера Реформисане епископалне цркве Уједињеног Краљевства. Епископ Стивенс узео је духовно име „Мар Теофилус I (Mar Theophilus I)“. Занимљиво је приметити да су поред епископа Стивенса посвећени епископи из Реда корпоративног окупљања - тела независног свештенства које је желело да се Црква Енглеске поново сједини са Римокатоличком црквом! Један од посвећених епископа био је др Фредерик Џорџ Ли (Frederick George Lee) , који је био непосредни потомак епископа који је одбио да положи заклетву краљу, др Тимотија Њумарша (Timothy Newmarsh) посвећеног 1726. године. Ова Античка британска црква требало је да оживи високе црквене и литургијске

принципе пређашњег свештенства које је одбило да положи заклетву краљу, као и да буде опозиција англо-католичанству које је у Цркви Енглеске било подстакнуто почецима Оксфордског покрета из 1833. године.

У међувремену 1888. године, Назаренску епископалну цркву основао је +Џејмс Мартин (James Martin 1843-1919) који је основао седиште на Флексмен Роаду на Лубороу Раскршћу. Дана 11. априла 1888. године добио је апостолску сукцесију када је епископ Алфред Спенсер Ричардсон (Alfred Spencer Richardson) из Реформисане епископалне цркве Уједињеног Краљевства посветио др Мартина. Године 1890. епископ Мартин основао је Назаренски колеџ који би служио као богословија под његовом јурисдикцијом.

У 1885. години, док је служио као свештеник у Јерменској католичкој црквеној заједници - црквеном телу у заједници са Римокатоличком црквом - у Цариграду (од 1881. до 1885. године), епископ Леон Чекемијан (Leon Checkemian 1848 - 1920) је путем контаката са Англичанцима прешао у реформисани протестантизам и решио да емигрира у Енглеску. Др Чекемијан је раније служио као помоћни епископ (од 1878. до 1881.) за своју етничку групу у Малатији (његовом родном месту) у Малој Азији, примивши посвећење 23. априла 1878. године од јерменског католичког надепископа Леона Коркорунијана (Leon Korkorunian 1822 - 1897). Као дошљак, у почетку је нашао посао као обични радник како би се издржавао и студирао на Новом колеџу, презбитеријанској богословији. До 1889. његово знање енглеског језика било је такво да је преко презбитеријанске цркве добио посао у Белфасту у Ирској и постао запажени предавач и проповедник у протестантским црквама у том граду. Да би своје сународнике, британско - јерменске избеглице, увео у цркву која није папска, др Чекемијан је 15. августа 1889. године основао Уједињену јерменску католичку цркву на Британским острвима.

Следеће године, Чекемијан је основао Енглеску слободну протестантску цркву као заједничко место окупљања свих врста

протестантских хришћана - англиканаца, баптиста, презбитеријанаца, методиста, итд. Како би се уклониле било какве сумње у његов епископски статус 4. маја 1890. године примио је посвећење од горе поменутих епископа Чарлса Исака Стивенса и Алфреда Спенсера Ричардсона.

Др Чекемијан је привукао пажњу +Вилијама Ц. Планкета (William C. Plunket 1828 -1897), четвртог барона Планкета, надепископа Даблина и примата Цркве Ирске. Надепископ Планкет није волео навируће англо-католичанство у оквиру англиканске заједнице, и сматрао га је тројанским коњем за поновно успостављање папске власти над Црквом Енглеске. Као противмеру желео је успостављање реформисаних епископалних цркава у сферама римокатоличког утицаја. Посматрао је идеју др. Чекемијана о Уједињеној јерменској католичкој цркви као део горе наведеног плана и подржао ју је, давањем Чекемијану дозволе да служи као свештеник у Цркви Ирске. Лорд Планкет се надао да ће на крају ова црква бити основана у јерменској отаџбини као замена за Јерменску унијатску цркву. Успео је да помогне у успостављању Шпанске реформисане епископалне цркве 1894. године посветивши њеног оснивача, бившег римокатоличког свештеника, +Хуана Батисту Карберу (Juan Bautista Cabrera 1837 - 1916), као њеног првог епископа. На жалост, 1. априла 1897.године Лорд Планкет се упокојио пре него што је успео да помогне др Чекемијану да прошири Уједињену Јерменску католичку цркву у самој Турској.

У међувремену се епископ Чекемијан преселио у Лондон, где је био у блиском контакту са горе поменутим независним епископима. Схватили су да би могли боље сведочити библијски англиканизам ако би успели да споје своје ресурсе као једно црквено тело. Дана 2. новембра 1897. године организована је Слободна протестантска епископална црква (СПЕЦ) у Енглеској, која је ујединила Слободну протестантску цркву, Античку британску цркву и Назаренску епископалну цркву, а др Чекемијан је био њен први примус. Др Чекемијан је задржао поглаварство над Уједињеном јерменском католичком црквом као одвојеном организацијом од ове уније. СПЕЦ је свечано отворена горе наведеног датума у цркви Светог

Стефана у Ист Хаму у Лондону, када су др Чекемијан, др Стивенс и др Џејмс Мартин први пут посветили Џорџ В.Л. Маирса (George W.L. Maears) за шпанску реформисану епископалну цркву и Фредерика В. Бучера (Frederick W. Boucher) до епископалног ранга. Ових пет епископа заузврат су посветили Андрју Чарлс Алберт Меклаглена (Andrew Charles Albert McLaglen 1851 - 1928). Устав и канони Реформисане епископалне цркве Уједињеног краљевства из 1878. године усвојени су за употребу у новој СПЕЦ.

У децембру 1900. године др Чекемијан се повукао као примус СПЕЦ и такође као надепископ Уједињене јерменске католичке цркве, а наследио га је др Стивенс на челу оба црквена тела. Др Стивенс је преминуо 2. фебруара 1917. године и тада је др Мартин постао трећи поглавар Цркве. Две године касније, 20. октобра 1919. год. др Мартин је преминуо, а наследио га је као примус др Меклаглен. Дана 3. децембра 1920. године. др Чекемијан је напустио овај свет.

Највише достигнуће СПЕЦ било је када је од британске владе добила признање као легално сазвана деноминација. Ово признање је утврђено почетком 1917. године када је +Ернест Алберт Асквит, (Ernest Albert Asquith 1884 - 1942), архиепископ цркве, био показни пример према Закону о војној служби из 1916. године. Свештеници су могли добити изузеће од војне службе према условима овог закона. Судија за прекршаје донео је одлуку да је +Асквит био законито постављен службеник легално основане Епископске цркве, и стога је био човек који је поседовао свети чин, звање које је постојало у тадашњем закону. Судија је до овог закључка дошао након што је истражио порекло светих црквених редова и служби које се користе за заређења и посвећења, а које су засноване на Књизи заједничке молитве из 1662. године.

Почетком 1922. године примус Меклаглен одлучио је да именује своје наследнике за поглавара Слободне протестантске епископалне цркве, Античке (древне) британске цркве и Уједињене јерменске католичке цркве. Он је дана 4. јуна 1922 године у цркви Светог Ендрјуа на Ретрит Плејсу у Лондону, посветио за епископе

Франциса Џорџа Видоуза (Francis George Widdows 1850 - 1936) и Херберта Џејмса Монзани Херда (Herbert James Monzani Heard 1866 - 1947). Бискуп Видоуз, бивши римокатолички фрањевачки монах, 1886. године постао је неконформистички свештеник у цркви конгрегације Мартина Лутера у улици Спелхрст Роад 26, у Јужном Хекнију. Године 1909. ова црква се придружила СПЕЦ. +Видоуз је добио титулу Игњатија, епископа у Хекнију, а касније је требало да постане нови примус СПЕЦ. Епископ Монзани Херд, који је тада био управник Ралеј колеџа у Брикстону у јужном Лондону, одмах је постављен за поглавара Античке британске цркве, као и Уједињене јерменске католичке цркве. До тада су ове три јурисдикције биле „цркве на папиру“ јер за њих није било формалних конгрегација. Међутим, СПЕЦ је имао каноне да организује парохије (што је било у домену наде) и да омогући независним конгрегацијама да буду под надзором њених епископа (што је била реалност). Видоуз је имао познату историју боравка у затвору због моралних оптужби (био је познат хомосексуалац у доба када је у Великој Британији то било илегално), а с друге стране дуги низ година је служио својој изузетно лојалној конгрегацији. Примус Меклаглен се очигледно предомислио око тога да ће он бити његов наследник на челу СПЕЦ -а и у року од годину дана га је уклонио са тог места и наредио да се уклони било какво помињање Видоуза из службених евиденција цркве. Постоје неки спорови да је Видоуз икада био посвећен, али усмена традиција међу каснијим епископима СПЕЦ, као и списи других историчара наводе да је то било тако. Свештеници СПЕЦ, уместо да имају своје сопствене парохије, служили су као неконформистички свештеници у другим деноминацијама и јавним институцијама као што су болнице, затвори и капеле факултета.

Од 1922. до 2011

Дана 16. октобра 1928. године др Меклаглен је преминуо, а служба примуса прешла је у руке др Монзани Херда, који је своју епископску службу започео у априлу 1930. године, након што се повукао из учитељске професије. Као примус СПЕЦ пензионисао се дана 18. маја 1939. године када је посветио за свог наследника др Вилијама Хола (William Hall 1890 - 1959), дугогодишњег служитеља на гробљу

Абнеј Парк у Стоук Невингтону на Стемфорд Хилу. Дана 30. септембра 1944. године сужбу примата Уједињене јерменске католичке цркве, а затим 29. јануара 1945. године и вођство Античке (древне) британске цркве, др Монзани Херд је предао епископу Хју Џорџу де Вилмот Њуман (Hugh George de Willmott Newman), који их је спојио са својом црквом, јурисдикцијом Западног католиката. Епископ Монзани Херд умро је 15. августа 1947. у 81. години живота.

Дана 17. септембра (не 17. новембра како се обично наводи у разним извештајима) 1944. год. у Евангелистичкој цркви Светог Павла у Енглеској у Аутвуду, бискуп Бенџамин Чарлс Харис (Benjamin Charles Harris) је уз помоћ епископа Хју Џорџу де Вилмот Њумана, посветио Гордона Пиндера (Gordon Pinder) као примуса, као и Чарлс Лесли Сала (Charles Leslie Saul), и Џозефа К.Ц. Пилаја (Joseph K.C. Pillai) у чинове са историјским епископалним наслеђем. То су били тадашњи епископи Евангелистичке цркве Енглеске, која је до тада имала посвећење својих епископа само од стране презвитера. Др Харис, дугогодишњи неконформистички свештеник у менталној болници у Абот Ленглију, био је посвећен за епископа СПЕЦ за област Есекса 25. јула 1916. год. од стране др Мартина. Један од резултата овог посвећења било је то што се епископ Пилај (1901 - 1970), који је био епископ Евангелистичке цркве Енглеске за Индију, на крају преселио у САД и 1968. године постао први епископ Америчке епископалне цркве која је данас позната као Англиканска провинција Америке. Дана 23. августа 1997. године Протестантска епископална реформисана црква, што је име које је Евангелистичка црква Енглеске на крају имала, формално је распуштена, а њен последњи примус др Сал (1947 - 1991) умро је 7. јуна 1991. год. у 85. години живота.

Примус Хол је наставио праксу посвећења епископа који нису служили у СПЕЦ. Године 1952. посветио је +Џон Лесли Бејнса (John Leslie Baines рођен 1883), а 1959. посветио је +Теренс Хоуп Девенпорта (Terence Hope Davenport рођен 1900). И епископи Бејнс и Девенпорт били су англикански свештеници без парохије у време својих посвећења. Они нису основали сопствене епархије јер су до

краја живота остали свештеници на добром гласу у Цркви Енглеске. Чини се да су само хтели да тихо држе независни епископски чин, а да сами не функционишу као епископи - што није неуобичајена пракса међу обичним англиканским свештенством.

Др Чарлс Денис Болтвуд (Charles Dennis Boltwood 1889 - 1985) поставља следећу, и у извесном смислу, последњу фазу у историји СПЕЦ. Познати сипиритуалиста тридесетих и четрдесетих, негде између 1946. и 1949. године био је посвећен за епископа у Западном католикату од стране +Де Вилмот Њумана. Дана 25. децембра 1950. године, док је био на пословном путу у Северној Америци, био је посвећен од стране +Ерла Англина Лоренца Џејмса (Earl Anglin Lawrence James) из Старокатоличке цркве Канаде. Дана 3. маја 1951. године примус Хол га је заредио за презвитера када се придружио СПЕЦ. Др Болтвуд је посвећен за бискупа СПЕЦ на Цвети (6. априла) 1952. год. од стране примуса Хола. Недељу дана касније, на Ускршњу недељу (13. априла) 1952. године, +Болтвуд је добио друго посвећење од +Де Вилмот Њумана. На дан 25. марта 1954. године др Болтвуд је изабран за наследника др Хола као примус СПЕЦ. Др Болтвуд је 6. јула 1956. године примио треће посвећење од +Де Вилмот Њумана и 19. септембра 1958. године посвећење од +Константина Јарошевича (Konstantin Jaroshevich) из Свете православне цркве Христа. Дана 9. октобра 1959. године примус Хол је напустио овај свет и др Болтвуд је постао примус.

Године 1957. епископ Болтвуд, с благословом примуса Хола, одлучио је проширити СПЕЦ изван Уједињеног Краљевства када је посветио Емет Нил Еноха (Emmet Neil Enochs) из Калифорније за надеепископа СПЕЦ у САД. У 1958. години уследила су посвећења епископа за Западну Африку и за Канаду. Доктор Болтвуд је у међувремену (октобар 1960. године) напустио чланство у Западном католикату, како би се концентрисао на свој рад у СПЕЦ. Нажалост, +Болтвуд је својим епископима и свештенству допустио тако одрешене руке у њиховим службама да се заборавило на првобитну сврху СПЕЦ и већина њих је на СПЕЦ гледала као на „почетну цркву“ и брзо основала или се придружила другим англиканским/независним католичким или православним јурисдикцијама. (Континуирано бављење теозофијом др Болтвуда,

и поред тога што се представљао као старомодни библијски англиканац, само је долило уље на ватру).

Дана 16. октобра 1966. године +Болтвуд је посветио Алберта Џона Фјуца Сениора (Albert John Fuge, Sr. 1911 - 1982), лутеранског свештеника, у Њујорку за новог бискупа СПЕЦ у држави Њујорк. Дана 8. септембра 1968. др Фјуц је постао надбискуп Њујорка и митрополит САД уместо др Еноха који је у међувремену постао старокатолички епископ. +Фјуцово седиште је било у капели Болтвуд, која се налазила на Западном Бродвеју број 177 у Њујорку. Др Болтвуд је са 89 година одлучио да се пензионише као примус СПЕЦ. Предложио је др Фјуца да га наследи у овој служби и епископи који су говорили енглески су то прихватили. На свечаности која је одржана у Методистичкој цркви Парк Род у Њујорку, др Болтвуд је 17. октобра 1978. предао Акт о сукцесији епископске службе примусу др Фјуцу. Званични сведоци промене били су +Ернест П. Парис (Ernest P. Parris), који је био помоћник епископа СПЕЦ -а у Њујорку и +Семјуел Луис (Samuel Lewis), који је био капелан др. Фјуца. Са овом одлуком се нису сложили +Хорст К.Ф. Блок (Horst K.F. Block 1936-2008), мисијски СПЕЦ епископ за Немачку и Француску, као и +Емануел Самуел Јекорога (Emmanuel Samuel Yekorogha преминуо 1983. год.), који је био надбискуп СПЕЦ у Западној Африци и обојица су изабрала др Блока да постане међународни примус расколничке СПЕЦ која је постојала око 22 године. Дана 7. октобра 2001. године постала је позната као Међународна слободна протестантска епископална црква.

Дана 30. априла 1982. године др Фјуц је умро, а епископ СПЕЦ за Тексас, +Роберт Рендолф Ривет (Robert Randolph Rivette 1916 - 2004) наследио га је на позицији надбископа САД. +Ривет, адвокат и пензионисани официр УСАФ, посвећен је 19. октобра 1971. године у Болтвудској капели (која је званично именована неколико година касније 27. октобра 1974. године). Службу посвећења је предводио др Фјуц уз епископе Бенџамин Ц. Екарта (Benjamin C. Eckardt), Вилијам Ц. Томсона (William C. Thompson) и горепоменутог Ернест П. Париса. Ово посвећење догодило се на крају сазива СПЕЦ у којем

је међународна црква донела нови Устав и усвојила политике за бољу координацију између рада САД и канадских огранака Цркве. Др Болтвуд и његова супруга, гђа Кони Болтвуд, били су почасни гости овог посвећења. Др. Чарлс К.С.С. Мофат (Charles K.S.S. Moffatt 1907-1989) надепископа СПЕЦ у Канади постао је нови међународни примус, поново на номинацију др Болтвуда, 7. јула 1982. године. Тада је др Болтвуд оркестрирао да у Лондону +Францис Томас (Francis Thomas) који је посвећен од стране +Болтвуда 1961. године, укине операције СПЕЦ у Уједињеном Краљевству, пошаље своје оригиналне црквене записе др Мофату у Канади. Дана 7. новембра 1989. године др Мофат је умро, а да за наследника није одредио примуса. У 1994. години утврђено је да је епископ др Фолик, који је од јула 1958. године био највиши свештеник у СПЕЦ, био легални примус од смрти +Мофата.

Дана 19. априла 1991. године +Ривет је посветио +Мелвина Фредерика Ларсона (Melvin Frederick Larson рођен 1920.године) из Линвуда у Вашингтону за надепископа СПЕЦ за северозападни Пацифик. +Ларсона је раније заредио за ђакона и свештеника +Валтер Холис Адамс (Walter Hollis Adams 1907 - 1991) из Англиканске епископалне цркве Северне Америке пре него што се придружио СПЕЦ. Од отприлике 1997. године +Ривет је оболео од Алцхајмерове болести, остављајући +Ларсона, +др Џон Марион Стенлија (John Marion Stanley рођен 1923) из Порт Орхарда у Вашингтону, , +др Хари Кенет Минза (Harry Kenneth Means рођен 1919) из Порт Шарлота на Флориди, +др Едвин Двејн Фолика (Edwin Duane Follick рођен 1935) из Вудланд Хилса у Калифорнији +др Џејмс Николаса Меолу (James Nicholas Meola рођен 1938) из Томове реке у Њу Џерзију, и +др Ернест Персивал Париса (Dr. Ernest Percival Parris рођен 1920) из Сент Албанса у Њујорку као једине бискупе СПЕЦ у САД. +Стенли је посвећен 3. маја 1959. год. у Лондону од стране +Болтвуда, уз помоћ +Џејмс Б. Нобла и +Реџиналд Бенџамин Миларда. +Минза је 16. августа 1964. у Лондону посветио +Болтвуд, уз помоћ +Франциса Томаса и старокатоличког епископа +Алберт Дунстан Бела из САД. +Фолик је посвећен 28. августа 1968. у Лондону од стране +Болтвуда. +Меолу су 13. марта 1988. године посветили +Џон Ален Рифенбури (предводио) и +Роберт Р. Ривет. Епископ Трој Арнолд Кејчен (Trooy

Arnold Kaichen) из Вирџиније је по неким историчарима наведен као један од Меолиних посвећеника, али је он само дао свој пристанак на посвећење и није му присуствовао. +Париса је у пролеће 1970. године посветио +Фјуџ. Једини канадски бискуп СПЕЦ је +Метју Џон Чарлс Туз (Matthew John Carles Tuz рођен 1951.) из Лондона у Онтарију, надепископа Канаде, којег је 3. јула 1993. посветио +Ривет. Дана 8. марта 2003. године, један од последњих енглеских свештеника старог СПЕЦ, +Сесил Г. Кобран (Cecil G. Cobran), из Лондона у Енглеској, умро је у доби од 88 година. + Минз је преминуо 19. априла 2004. године; + Ривет је преминуо 25. априла 2004. године; + Парис 24. септембра 2008. године.

Од 27. јула 2001. до 5. јануара 2006. године +Арон Робин Ор (Aaron Robin Orr 1940 - 2010) из Хамилтона у Онтарију је био епископ за целу Канаду под Међународном слободном протестантском епископалном црквом др Блока. (Посветио га је +Блок 19. августа 2001.године) У јануару 2006.године он и већина +Блокових епископа напустили су његову јурисдикцију и основали Хришћанску мисионарску англиканску заједницу. Остали бивши епископи Међународне слободне протестантске епископалне цркве који су напустили +Блока укључивали су: Престон Бредли Керија (Preston Bradley Carey посвећен 1. августа 1999. од +Роберт Џорџа Монтануса (Robert George Montanus), кога је 15. децембра 1982. године посветио +Џон М. Стенли), Јосеф Спиридон Кристофер Чакоса (Joseph Spyridon Christopher Chaskos посвећен 15. новембра 2004. од +Блока) и Мухамед Волфганг Шмита (Muhammad Wolfgang Schmidt посвећен 20. марта 2005. од стране +Блок). Дана 26. новембра 2005. и +Блок и +Шмит су посветили Питера Лирса (Peter Leers) за епископа Немачке у Лирсовој кућној капели у Дизелдорфу. Дана 10. августа 2007. године +Блок и +Лирс посветили су Франческа Реала (Francesco Reale) , лутеранског пастора, за епископа Шпаније. Дана 12. фебруара 2008. године +Блок је умро и +Лирс га је наследио као примус Међународне слободне протестантске епископалне цркве. У фебруару 2011. године +Лирс је распустио ту јурисдикцију, окончаваши раскол. + Шмит и + Лерс су 2019.године посветили +Петра Петровића за епископа. Исте године, +Петар је посветио +Вању Реновица у епископалној служби

за Провинцију Источне Европе СПЕЦа. +Вања је први женски епископ ове Провинције.

Данас

Слободна протестантска епископална црква наставља да напредује широм света. Од 2012. године, СПЕЦ се вратила, после много година, у место свог рођења у Уједињеном Краљевству Велике Британије и Северне Ирске, са епископом који ће водити покрајину и са помоћним свештенством. Сећамо се да је у време дијамантског јубилеја краљице Викторије црква организована у Енглеској, а у години дијамантског јубилеја данашње краљице вратила се надлежност са др +Ричард Артуром Палмером (Richard Arthur Palmer), магистром уметности, као надепископом. У правом смислу речи, СПЕЦ се вратила кући.

Додатна историја

На синоду на коме се 2. новембра 1897. године организовала Слободна протестантска епископална црква у Енглеској, епископ Назаренске епископалне цркве, Џејмс Мартин, помогао је надбискупу Леону Чекемијану из Слободне протестантске цркве Енглеске и надепископу Античке Древне британске цркве, Чарлс Исаку Стивенсу, у посвећењу епископа Фредерика В. Бучера, Џорџ В.Л. Мирса и Андрју Чарлс Алберт МекЛаглена. Епископ Мартин је непосредно након ових посвећења био безусловно посвећен од стране осталих пет као Мар Јакобус I Антипас (Mar Jacobus I Antipas) и добио црквену позицију надепископа Церлеона на Уску. Локација овог синода на коме су се Слободна протестантска црква Енглеске, Античка британска црква и Назаренска епископална црква спојиле у СПЕЦ била је црква Светог Стефана на Шрусбург Роаду у Ист Хаму у Лондону. Црква је била гвоздена зграда која је изграђена 1897.

године и служила је као прокатедрала СПЕЦ до 1909. године, када је продата групи спиритуалиста. Епископ Џорџ Валтер Левис Маирс (George Walter Lewis Maeers рођен 1855. у Кенту) посвећен је за помоћног епископа Реформисане епископалне цркве у Шпанији и о њему се не зна ништа више. Чини се да је епископ Бучер посвећен за независну службу. Оба ова епископа никада нису убројана у епископа СПЕЦ јер се њихова имена не налазе на званичном списку епископа цркве.

Епископ Меклаглен је посвећен за мисионарског епископа СПЕЦ за Кејп Колонију са седиштем у Кејптауну са титулом епископа Клермонта. До 1901. године он и његова породица су се вратили у Енглеску, живећи у лондонском округу Лајмхаус. Епископ Меклаглен је био помало разочаран што се његов најстарији син, Виктор, придружио британској војсци у Бурском рату, а након што је сина извукао из трупа, мислио је да је најбоље да се његова породица врати у Енглеску. Бискуп Фредерик Вилијам Бучер сениор (Bishop Frederick William Boucher Sr.) рођен је 1855. године у Ст. Хеленсу, у Ланкаширу. Његово секуларно запослење било је радно место инжењера у одељењу за израду фабричких узорака у Ливерпулу. Његов вероватни послодавац била је Ливница ливачког гвожђа Мерсеј, која је 1814. саградила прву цркву од ливеног гвожђа на свету. Бучер је највероватније имао удела у дизајну цркве Светог Стефана, а резултат контакта са епископима СПЕЦ довео је до његовог посвећења. До тренутка када се његова кћерка Берта 17. марта 1914. године удала за наредника Артур Вилијама Мартина из Другог батаљона Шкотских Пушака, очигледно се повукао са секуларног запослења јер је Берта у венчаном листу навела да је њен отац био "свештеник". Преминуо је 1928. године у Ормскирку, у Ланкаширу.

Године 1909. примус Ц.И. Стивенс је преселио прокатедралу СПЕЦ у цркву Мартина Лутера, која се налазила у улици Спелдхурст Роад 26 у Јужном Хекнију, где је остала до 1919. године. Након што је бискуп Меклаглен постао примус, 1919. године, његова мисијска црква Св. Андреја на Ретрит Плејсу у Хекнију је служила као прокатедрала до 1936. године када је срушена у оквиру пројекта

обнове града. У 1928. години др Меклаглен је умро, а наследио га је +Вилијам Хол као пастор у цркви Ретрит Плејс. Такође 1936. године +Хол је за СПЕЦ купио Методистичку цркву Стоунбриџ Роад у јужном Тотенхему. Ова капела од црвене цигле саграђена је 1882. године и поново је посвећена као црква Светог Андрије. Године 1954. регистрована је као Саборна црква Светог Андрије. Служила је као прокатедра до 1967. године, када је продата конгрегацији Цркве Божје, а касније је постала део стамбеног простора.

Дана 25. јула 1916. године др Мартин је посветио Беџамина Чарлса Хариса (Benjamin Charles Harris) за бискупа у СПЕЦ у Есексу и Ернеста Мумбија (Ernest Mumby) за епископа у Цер-Лириону и за канцелара Назаренског колеџа, а доделио обојици нових епископа и еклесијалне докторате богословља. Бенџамин Чарлс Харис рођен је 1884. године у Есексу у Енглеској. Дана 25. јула 1915. године др Мартин је заређен за презвитера, баш као и Вилијам Хол, тачно годину дана пре него што је постављен за епископа. Др Харис је током своје свештеничке каријере служио као проповедник у разним неконформистичким црквама. Од 1927. до 1929. године био је пастор Ромфордске еванђеоске слободне цркве у Ромфорду у Есексу. Године 1929. напустио је Есекс за Хертфордшир, када је постао свештеник баптистичке цркве Нев Барнет. Касније је постао неконформистички капелан психијатријске болнице у Абот Ленглију у граду Херцу, у ком је преминуо 9. новембра 1946. године. Епископ Мумбај радио је у хотелијерству дуги низ година и изгледа да није много служио као свештеник. Умро је 12. септембра 1939. године у 53. години у Блекпулу у Ланкаширу. Општи синод СПЕЦ 21. априла 1917. године састојао се од следећих чланова: +Џејмс Мартин (Церлон на Уску) као надепископ и патријарх; +Ернест Мумбај, (Цаер-Леирион) и +Б.Ч. Харис, (Есекс) као бискупи; + Вилијам Хол као епископски капелан; Б.А. Суриџ као секретар; Е.П. Вудкок као свештеник и гласник; +Ернест А. Асквит, као архиђакон.

Прилажемо кратак опис организације СПЕЦ у то време. Прописи за успешну самоуправу СПЕЦ били су садржани у њеним еклесијалним канонима. Епископи су били главни извршни службеници, а са архиђаконом су формирали Општи стални одбор. Епископи су у оквиру својих надлежности били дужни да врше надзор над свим

свештеницима и заједницима и имали су право уласка, у било које разумно време, у сваку цркву, ради проповедања, испитивања, саветовања и обављања других дужности које се тичу њихове службе; они управљају правом конфирмације и додељују чинове светих редова. Врховна законодавна и административна власт цркве била је у Генералном синоду, састављеном од епископа и свештенства, заједно са највише два верника из сваке организоване заједнице. Овај Синод се састајао квартално, а за послове економске природе годишње је постављао благајника, секретара и друге службенике или пододборе за које је сматрао да су неопходни. Такође је имао овлашћења да врши измене у Општем сталном одбору.

“Црквене новине” од 28. априла 1922. године посвећују практично читаву страницу чланку “Поглавље тајне историје”. Даје се донекле детаљан приказ позадине Реда корпоративног окупљања, цркве и бискупа посвећених за ту организацију, која је била у епископалном наследном реду надепископа Чарлса Исака Стивенса и преношења тог наслеђа на СПЕЦ. Аутор овог чланка наводи следеће: „Занимљиво је, а можда ће и од будућег значаја важно напоменути да црквени чинови које поседују ова протестантска тела, предати преко Чекемијана, Меклаглена и њихових сарадника, немају примедбе које се наводе против англиканских редова од стране римокатоличких указивача на контраверзе”. Др Херберт Џејмс Монзани Херд, за време док је био примус СПЕЦ, а и после тога, започео је ширење редова СПЕЦ на друге независне црквене групе. Посветио је бискупе Виктор Александер Палмер Хејмана (*Victor Alexander Palmer Hayman*) 20. априла 1930. године, Фредерик Чарлс Алојзијус Харингтона (*Frederick Charles Aloysius Harrington*) 13. јуна 1938. године, Џејмс Доминик Мари О’Џавигана (*James Dominic Mary O’Gavigan*) 20. маја 1940. године и Вилијама Бернард Крауа (*William Bernard Crow*) 13. јуна 1943. године за њихове службе. Такође је посветио свог наследника за примуса СПЕЦ, +Вилијам Хола, 18. маја 1939. године у цркви Светог Андрије, Стоунбриџ Роад, у Тотенхему у Лондону. Др Монзани Херду се није допао назив СПЕЦ и увео је Епископалну апостолску цркву Енглеске као алтернативни назив за јурисдикцију у време када је посветио +Харингтона. Дана 15. јула 1949. године +Фредерик Џ. Кинг (1917 - 1985) и његова супруга +

Карла Кинг (Ћаконица) (1920 - 1999) основали су у Калифорнији Англиканску апостолску цркву Енглеске као придружену организацију СПЕЦ/ЕАЦЕ у САД са седиштем у Сунланду у Калифорнији. У 1963. години др Ф. Ц. Кинг је посвећен за епископа од стране надепископа СПЕЦ за САД, др Е. Н. Еноха.

Године 1922. дошло је до раскола у Реформисаној епископалној цркви Енглеске, када је пет цркава у њеној северној епархији напустило ту групу и заједно са неколико независних англиканских конгрегација формирало Евангеличку цркву Енглеске, именовавши два презвитера, +Џон Поунал Хоџкинсона(John Pownal Hodgkinson) и +Чарлс Едмунд Винкота(Charles Edmund Wincott) као њене прве бискупе. У 1930.години презвитери су посветили и свештеника Вилијам Њутона(William Newton) за бискупа ове цркве. +Чарлс Лесли Саул (Charles Leslie Saul) из јужне Енглеске са седиштем у Лондону и + Гордон Пиндер(Gordon Pinder) из северне Енглеске са седиштем у Престону, посвећени су 1936. године од стране +Њутона за његове наследнике, а +Пиндер је преузео дужност примуса. Епископ Саул је био одлучан у намери да добије званично енглеско епископано наслеђе за ову цркву и затражио је од др Б. Ч. Хариса да га омогући. Коначно, 17. септембра 1944. др Харис је служио као главни посвећеник када је условно посветио примуса Пиндера и епископа Саула, а посвећен је био и К. Ц. Пилај (који је 1937. године од стране +Пиндера и +Саула) у епископалну сужбу. Овај догађај је изнервирао примуса Хола, који је био англо-католичке оријентације и иако је био глава цркве као што је СПЕЦ, у свој иронији, није одобравао протестантску организацију као што је Евангеличка црква Енглеске којој је дато да настави историјско апостолско наслеђе од СПЕЦ. У септембру 1945. године Евангеличка црква Енглеске се поделила на две супарничке фракције, а примус Пиндер је остао на челу Евангеличке цркве Енглеске све до своје смрти у јануару 1950.године, док је бискуп Саул постао примус Енглеске епископалне цркве и остао је главе те цркве (која је неколико пута мењала име) до његове смрти у јуну 1991. године. Још једна иронија ове приче била је та што је 24. јула 1959.године и сам примус Хол посветио +Џејмса Ормерода (James Ormerod), примуса Евангеличке цркве Енглеске након раздвајања, вероватно само да би изнервирао др Саула! До 1949. године СПЕЦ је скоро престао да функционише. Епископ Мумбај је умро у септембру 1939. године; Архиђакон Асквит у јуну 1942;

Епископ Харис у новембру 1946; и бивши Примус Монзани Херд преминуо је августа 1947. године.

Затим је на сцену дошао др Болтвуд. Чарлс Денис Болтвуд (Charles Dennis Boltwood 30. августа 1889 - 3. јула 1985), родом из Есекса, био је запажени спиритуалиста. Између 1937. и 1941. године, користећи псеудоним "Крсташ", објавио је шест књига "откривених духом" које је наводно написао викторијански друштвени реформатор Чарлс Кингсли. Ове књиге су штампане у малој штампарији у граду Торп-л-Сокен у Есексу, који је вероватно тих година био резиденција Болтвуда. У 1942. години Болтвуд је основао Колеџ спиритуалних наука, дописну школу са курсевима за обуку "духовних исцелитеља, психотерапеута и таламопата".

До 1949. године др Болтвуд је већ био епископ у Западном католику, под Мар Георгијус де Вилмот Њуманом, када је похађао богословски магистеријум на Назаренском колеџу код др Хола. СПЕЦ је био велики део живота примуса Хола и био је забринут да црква не умре заједно с њим. Као дечак певао је у хору СПЕЦ, у катедрали Светог Стефана. Године 1913. +Стивенс га је заредио за ђакона, а 1915. +Мартин за презвитера, а 1917. године именован је за епископског капелана на којој је дужности служио све док није преузео вођство цркве 1939. године. Замолио је др Болтвуда да се формално придружи СПЕЦ задржавајући своју везу са организацијом +де Вилмот Њумана. Ипак се др Хол држао светог поретка и учинио др Болтвуда прво ђаконом (17. децембра 1950.), затим презвитером (3. маја 1951.), а онда и епископом (6. априла 1952.), уместо да га само прихвати за епископа када је СПЕЦ у питању. Године 1954. др Хол је подвргнут операцији рака дебелог црева, а пре него што је отишао на исту, именовао је др Болтвуда за свог наследника 25. марта исте године, а такође је пренио управљање над црквом св. Андреја, која је преименована у Саборну цркву Светог Андреја, на +Болтвуда. Др Болтвуд је постао директор Назаренског колеџа под покровитељством др Хола, настављајући да дописним путем образује људе широм света из области филозофије и теологије. Дана 5. јула 1955. године, Назаренски колеџ је припојен је дописном колеџу Св. Андреја из Тотенхема при оснивању овог другог. Дана 27. августа 1966. године завршна вечера за диплому овог колеџа одржана је у хотелу Бонингтон у Лондону, када је факултет затворен и његова евиденција је постављена у Самерсет

Хаусу, све у очекивању продаје прокатедрале следеће године. (Занимљива перипетија ове приче је да је настао још један "Назаренски колеџ", који тврди да је наставак оригинала др Мартина.

Дана 29. јануара 1945. године др Монзани Херд пензионисан је као примус Античке британске цркве, постављајући за свог наследника Мар Георгијус де Вилмот Њумана. Мар Георгијус је претпоставио да је стваралаштво колеџа припало Античкој британској цркви, а не СПЕЦ, јер јој је пренето од стране Назаренске епископалне цркве у тренутку њихове уније 1897. године. Наводећи да је колеџ дуго мировао, 25. октобра 1953. год. именовао је епископа Роналда Пауела (Ronald Powell) за председника колеџа након што га је посветио за епископалну службу. Бискуп Пауел је затим учинио овај „Назаренски колеџ“ диелом своје новоосноване Предникејске католичке цркве која и данас постоји под влашћу лондонског епископа Џорџа Вилијама Бојера (George William Boyer). Хери Кенет Минз (Harry Kenneth Means 27 Nov. 1919 - 19 Apr. 2004) био је бивши универзалистички свештеник који је био вођа групе од 14 парохија у Хришћанској универзалистичкој цркви Америке. Од марта до октобра 1964. годинем он и његова супруга Рита посетили су Европу ради црквених послова и ради истраживања црквене историје у читаоницама Британског музеја и у Ешмолену у Оксфорду. Дана 16. августа те године посвећен је у Саборној цркви Светог Андрије од стране +Болтвуда, уз помоћ епископа СПЕЦ +Францис Томаса и старокатоличког епископа +Алберт Дунстан Бела из САД. Љубазношћу пријатеља који је радио у Северноамеричком колеџу у Риму у Италији, др Минз је захваљујући својој епископалној служби у СПЕЦ имао слободан приступ Ватиканској библиотеци. Дана 14. октобра др Минз је присуствовао папској аудијенцији која је тог дана у 17 часова одржана у Цркви св. Петра, где је његов епископски прстен и напрсни крст благословио папа Павле VI! Епископ Минз је такође добио почасно место у Цркви св. Петра 18. октобра, када је био присутан за службу канонизације угандских мученика - ова служба је укључивала употребу коптске литургије и ослобађање белих голубова.

Епископи које је посветио Чарлс Денис Болтвуд (Charles Dennis Boltwood)

Грант Тимоти Билет (Grant Timothy Billet) 25 Dec 1950

Нестор Џозеф Емил Антоан Фрипиат (Nestor Joseph Emile Antoine Frippiat) 02 Sept 1956

Валтер Џозеф Хендрик Ван Ден Берџ (Walter Joseph Hendrik Van Den Berghe) 02 Sept 1956

Емет Нил Енох (Emmet Neil Enochs) 02 June 1957 (1st cons) & 31 Aug 1958 (2nd cons)

Џејмс Буроуз Нобл (James Burrows Noble) 04 Sept 1957

Реџиналд Бенџамин Милард (Reginald Benjamin Millard) 15 Apr 1958

Емануел Семјуел Јекорога (Emmanuel Samuel Yekorogha) 06 June 1958

Бенџамин Чарлс Екхарт (Benjamin Charles Eckhardt) 16 Aug 1958

Чарлс Кенеди Семјуел Мофат (Charles Kennedy Samuel Moffatt) 24 Aug 1958

Џон Марион Стенли (John Marion Stanley) 03 May 1959

Ерик Денек (Eric Daenecke) 12 Dec 1960

Џон Тролнас (John Trollnas) рана 1961

Францис Томас (Francis Thomas) 04 July 1961

Вилијам Чарс Кејто-Симондс (William Charles Cato-Symonds) 15 Apr 1962

Хери Кенет Минз (Harry Kenneth Means) 16 Aug 1964

Џејмс Еверард Торнхил (James Everard Thornhill) 24 Apr 1966

Артур Олавејл Нелсон-Кол (Arthur Olawale Nelson-Cole) 29 May 1966

Алберт Џон Фјуџ (Albert John Fuge), 16 Oct 1966

Едвин Двејн Фолик (Edwin Duane Follick) 28 Aug 1968

И.Џ. Еванс (EJ Evans) лето 1968

Гордон Алберт Да Коста (Gordon Albert Da Costa) 18 June 1971

Вилијам Елиот Литлвуд (William Elliot Littlewood) 19 June 1971

Расел Грант Фрај (Russell Grant Fry), Jr 19 June 1971

Хорст Карл Фредерик Блок (Horst Karl Frederick Block) 09 Aug 1971
(1st cons) & 26 March 1972 (2nd cons)

Роберт Рендолф Ривет (Robert Randolph Rivette) 19 Oct 1971

*Епископи који су посвећени од стране осталих под ауторитетом
примуса Болтвуда:*

Фредерик Чарлс Кинг (Frederick Charles King) 19 May 1963 од
стране надбискупа Емет Нил Еноха

Доналд Џеј Фоард (Donald Jay Foard) рана 1964 од стране
надбискупа Емет Нил Еноха

Семјуел Ричард Аквуа Сениор (Samuel Richard Acquah, Sr.) 19 July
1964 од стране надепископа Емануел Семјуел Јекорогве

(William Carson Thompson) између Sept. 1968 и June 1971 од стране
надбискупа Алберт Џон Фјуца

Ернест Персивал Парис (Ernest Percival Parris) пролеће 1970 од
стране надепископа Алберт Џон Фјуца

Џон Лоренц Браун (John Lawrence Brown) 21 May 1972 од стране
надепископа Алберт Џон Фјуца

Слободну протестантску епископалну цркву, Тексашка епархија, 25.
априла 1972. године је у држави Тексас регистровао бискуп Роберт
Р. Ривет и то је једини пример званичног СПЕЦ који је икада основан
у САД. Они имају веома добру репутацију. На дан 2. март 1970. год
Слободна протестантска епископална хришћанска црква је
регистрована у Њу Џерсију са +Вилијард Д. Мајом из Ист Оранџа
као њеним примусом. Епископ Мајо је највероватније посвећен
1.јануара 1970. год. од стране др Ерик Денека (Eric Daenescke 1914 -
1994), који је био бискуп Њујорка у СПЕЦ од 1960. до 1966.

године. До 1969. године др Денек је живио у Њју Церзију. Чини се да је ова независна придружница СПЕЦ умрла са др Мајом 1997. године.

Succession of primuses

- **Leon Chechemian ("Mar Leon")** (lived 1848- 1920) served as primus of FPEC from the formation of FPEC on 2 November 1897 until 30 December 1900
- **Charles Isaac Stevens ("Mar Theophilus I")** (second patriarch of the Ancient British Church, from 1889 onwards) (lived 1835-1917) served as primus of FPEC from 30 December 1900 until his death on 2 February 1917
- **James Martin ("Mar Jacobus I Antipas")** (third patriarch of the Ancient British Church) (lived 1843-1919) served as primus of FPEC from 1917 until his death on 29 October 1919
- **Andrew Charles Albert McLagan ("Mar Andries I")** (fourth patriarch of the Ancient British Church) (lived 1851-1928) served as primus of FPEC from 1919 until his death on 16 October 1928
- **Herbert James Monzani-Heard ("Mar Jacobus II")** (fifth patriarch of the Ancient British Church) (lived 1861-1947) served as primus of FPEC from 1930 until 18 May 1939 (continued as patriarch of the Ancient British Church until 29 January 1945)
- **William Hall** (lived 1890-1959) served from 18 May 1945 until his death on 9 October 1959
- **Charles Dennis Boltwood** (lived 1889-1985) had been elected (circa 1951/1954) to succeed Wm Hall. However, Boltwood did not actually become primus until Hall's death on 9 October 1959, then serving until 17 October 1978
- **Albert John Fuge (Snr)** (lived 1911-1982) served from 1978 until his death on 30 April 1982 (Note: Horst Block led as schismatic group from circa 1978 until his death in 2008; Peter Leers then led this group until the schism was healed in 2011)

- **Charles Dennis Boltwood** served pro-tem as 'Primus-Emeritus' for an interim period of nine weeks from Fuge's death on 30 April 1982 until 7 July 1982
- **Charles Kennedy Moffatt** (lived 1907-1989) served from 7 July 1982 until his death on 7 November 1989
- **Edwin Duane Follick** (born 1935) was the senior serving bishop at the time of Moffatt's death. In 1994, Follick was recognised as Primus and as having been Primus from 7 November 1989. Follick retired on 5 February 2015.
- **Richard Arthur Palmer** from 5 February 2015

The Apostolic Succession below shows the line of the Province of Great Britain from the medieval church.

Duc Charles Maurice le Tellier

As his Perpetual Coadjutor cum jure successionis

who on 21st September 1670 Consecrated:**Jacques Benigne Bossuet**
Bishop of Meaux

who on 1671 Consecrated:**Jacques Goyon de Matignon**
Bishop of Condom

who on 19th February 1719 Consecrated:**Dominique Marie Varlet**
Bishop of Ascalon

(in partibus infidelium)

who on 18th October 1739 Consecrated:

(The See of Utrecht ceased to be under papal jurisdiction in 1724)**Peter Johann Meindaerts**

Archbishop of Utrecht

who on 11th July 1745 Consecrated:**Johann van Stiphout**
Bishop of Haarlem

who on 7th February 1768 Consecrated:**Walter Michael van Nieuwenhuizen**

Archbishop of Utrecht

who on 21st June 1778 Consecrated:**Adrian Johann Broekman**
Bishop of Haarlem

who on 5th July 1797 Consecrated:**Johann Jacob van Rhijn**
Archbishop of Utrecht

who on 7th November 1805 Consecrated: **Gisbert de Jong**
Bishop of Deventer

who on 24th April 1814 Consecrated: **Willibrord van Os**
Archbishop of Utrecht

who on 25th April 1819 Consecrated: **Johann Bon**
Bishop of Haarlem

who on 13th November 1825 Consecrated: **Johann van Santem**
Archbishop of Utrecht

who on 17th July 1854 Consecrated: **Hermen Heykamp**
Bishop of Deventer

who on 18th August 1873 Consecrated:

Gaspard Johann Rinkel
Bishop of Haarlem

who on 11th May 1892 Consecrated:

Gerardus Gul
Archbishop of Utrecht

who on 28th April 1908 Consecrated:

Arnold Harris Mathew

4th Earl of Landaff: Regionary Old Catholic Bishop for Great Britain and Ireland

(afterwards Archbishop of London)

who on 28th October 1914 Consecrated:

Fredreick Samuel Willoughby
Bishop of St Pancras and Auxiliary

who on 13th February 1916 Consecrated:

James Ingall Wedgwood
1st Presiding Bishop of The Liberal Catholic Church

(Consecrated as The Regionary Bishop of The Old Catholic in England)

who on 22nd July 1916 Consecrated:

Charles Webster Leadbeater
Regionary Bishop for Australia

who on 9th March 1924 Consecrated:

Frank Waters Pigott
Regionary Bishop for Gt Britain

who on 1st September 1946 Consecrated:

Charles Dunbar Tatham Shores

Auxiliary Bishop in India

who, on 14th April 1963 Consecrated:

Thomas Patrick Watson

Regionary Bishop for South Africa

who on 6th January 1980 Consecrated:

Johannes Cornells van Alphen

Auxiliary Bishop in South Africa

who As Presiding Bishop, on 20th September 1997 Consecrated:

Richard Arthur Palmer

Auxiliary Bishop in Gt Britain resigned on 25th April 1999

and *appointed Diocesan Bishop of The Reformed Liberal Catholic Church (Old Catholic)* on 23rd May, 1999.

Bishop in The Province for Open Episcopal Ministry and Jurisdiction